

flere Millioner Kroner i Indtægt. Man mente derfor, da man i Sommeren 1925 planlagde Budgettet for 1926—27, at kunne fastholde for dette Aar de samme 81,5 Mill. Kr. som for 1925—26. Man nedsatte dog senere dette Beløb med de 5,5 Mill. Kr., som jeg omtalte før, til 76 Mill. Kr. Indtægten for 1926—27 blev dog kun 64 Mill. Kr. Et Holdpunkt udover Lock-outen havde vi yderligere til at opretholde Forventningen om en større Godsindtægt. Jernbanernes Indtægt ligger nemlig ikke paa samme Maade som Told- og Skatteindtægten, svingende automatisk med Importens Omfang eller Befolkningens Indtægtsforhold, Banerne er jo en Forretning, som kan arbejde for at øge sin Indtægt, og der blev som bekendt fra 1925 sat meget ind paa, at Banerne skulde skaffe sig mere Trafik og forøget Indtægt i friere Konkurrence end hidtil med andre Befordringsmidler. Derfor blev ogsaa Indtægtssummen paa Budgettet i nogen Grad lige saa meget et Maal, der skulde stræbes efter, som et Beløb, man absolut mente kunde holde, og man havde jo, som jeg før sagde, en sikker Nedgang i Udgifterne for 1926—27 som Margen, hvis Indtægten ikke skulde kunne holde. Der er jo heller ingen Tvivl om, at Forventningen om, at Banernes mere forretningsmæssige Ledelse skulde skaffe mere Indtægt, ikke er gjort til Skamme. Det var, som jeg i Fjor sagde til den daværende Ordfører for det radikale Venstre under Finanslovdebatten, i Virkeligheden i yderste Øjeblik, at Banerne fik de bevægelige Takster, inden Depressionskrisen kom, og Banernes Økonomi havde sikkert været ganske anderledes ilde stedt, om dette ikke var sket. Blot har Banernes Konkurrencefrihed paa Grund af Krisens Styrke og Langvarighed hidtil maattet nøjes med at mindske Indtægtsnedgangen i Stedet for at give en positiv Indtægtsfremgang. Der er vel heller ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Finansminister ogsaa regner med dette Forhold, naar han har kunnet se saa lyst paa det, at han f. Eks. for indeværende Aar ved Finanslovens Vedtagelse i Juli mente at kunne regne med en Godsindtægt af 54,7 Mill. Kr., skønt han efter Regnskabet for 1926—27, hvor Indtægten var 64 Mill. Kr., og efter at hans Regering havde gennemført en Takstnedsættelse paa 15 Mill. Kr., kun skulde kunne regne med en Indtægt af ca. 49 Mill. Kr. eller for Finansaaret 1928—29 venter, at Godsindtægten skal stige op til 56 Mill. Kr. Jeg skal ikke bebrejde ham noget i saa Hen-

sende, jeg er kun alt for villig til at haabe, at han maa faa Ret.

Den højtærede Finansminister kom dernæst i sin Tale den 4. Oktober ind paa nogle Takstnedsættelsesbetragtninger, som jeg ogsaa gerne med et Par Ord vil korrigere. Ministeren udtalte saaledes, at Statsbanernes Indtægt i 1926—27 var 9 Mill. Kr. lavere end i 1925—26, „skønt der for Statsbanerne ingen Tariffændring har fundet Sted, kun Fragtrabatter til et Beløb af, som jeg tror, ca. 2 Mill. Kr.“. Den højtærede Minister synes ifølge denne Udtalelse at betragte Indtægtsnedgang som en direkte Følge af Fragtnedsættelse, hvilket jo heldigvis ikke behøver at være Tilfældet, idet en klogt anlagt Takstnedsættelse gerne efter kort Tid skulde resultere i Indtægtsopgang derigennem, at Trafikken øges. Ministeren ser ligeledes i sine Betragtninger fuldstændig fejl paa, at Fragtrabatten til de 2 Mill. Kr. skulde kunne forklare en Indtægtsnedgang, idet den rigtig anvendt, og selv om en Del bruges til at holde paa den gamle Trafik, i det væsentligste betyder, at der derigennem er skabt Banerne ny Indtægt, altsaa som Helhed Indtægtsfremgang. Men for øvrigt er det ikke rigtigt, at ingen Takstnedsættelser indvirkede for Aaret 1926—27. Enhver, der vil læse Statsbanernes Driftsberetninger for 1925—26 og for 1926—27, vil jo erkende dette. Disse Driftsberetninger nævner for disse to Aar ved Siden af Fragtrabatten Takstnedsættelser i et Antal af 36, større eller mindre, mere eller mindre omfattende, og de har for Aaret 1926—27 medført en Besparelse for Publikum af antagelig ca. 3,5 Mill. Kr. Hertil kommer saa fra 1924—25 Indførelsen af de billige Søndagstog, ogsaa en Takstnedsættelse af den rigtige Art, som gav forøget Indtægt, og selv vel for 1926—27 har sparet Publikum for op mod et Par Millioner Kroner. Jeg maa maaske tilføje, at en almindelig Revision af Taksterne for levende Dyr i nedadgaaende Retning med en Besparelse for Publikum paa ca. 1 Mill. Kr. var forberedt til Ikrafttrædelse fra 1. Januar dette Aar, men blev udsat af det nye Ministerium til den 1. April. Der har altsaa slet ikke manglet paa Takstnedsættelser eller Virkninger af Takstnedsættelser ved Statsbanerne under det forrige Ministerium, saaledes som den højtærede Ministers Udtalelse syntes at ville antyde.

Ogsaa naar den højtærede Finansminister nævner Postvæsenets Forhold, synes der for ham kun at eksistere een Takst-